

Mimoun Talbi en de jongeren

“Als je iets wil in bereik je het. Als je ervoor Wijkgenoot Mimoun Talbi *midden zonder pet*) is het van zijn stelling: via werk bij Compaxo klom hij jongerenwerker en vorig inmiddels huismeester Nelson Mandela Centrum de koning onderscheiden Hij werd lid in de Orde van Oranje Nassau. Ook bij ons in de wijk is hij actief met en voor jongeren.

Nederland, gaat.” (60, foto, levend bewijs ongeschoold op tot jaar werd hij, van het (NMC), door met een lintje.

Mimoun Talbi vertelt erover in een leeg NMC, maar het gesprek lijdt daar niet onder. Gezinsvereniging bracht hem in 1977 uit Marokko naar Gouda, waar zijn vader bij Compaxo werkte. De leerplichtige Mimoun (17) ging aan de slag bij de vleeswarenfabriek, al probeerden zowel de directeur als zijn vader hem naar school te krijgen. “Ik was al zeventien; daar had ik geen zin in. Ik heb het twee weken uitgehouden op de technische school aan de Graaf Florisweg en toen ben ik stiekem bij Compaxo gaan werken.”

Jongerenwerker

Na een aantal jaren was hij het varkensvlees wel beu; “Ik ben moslim”. Hij kwam na diverse banen als grondwerker en bij de Sterrenborgh (nu Promen) terecht in buurthuis 't Wiel, waar hij met jongeren ging werken. Hij viel op door zijn inzet en inventiviteit. “Ik was zo slim om bij elke activiteit de krant erbij te halen.” Hij was 40, had geen diploma's, maar kreeg de kans om te gaan leren. Hij werd sport- en spelbegeleider, deed een mbo-opleiding om te werken met randgroepjongeren, en haalde bij de KNVB zijn scheidsrechtersdiploma. Als jongerenwerker versleet hij drie, inmiddels failliete, organisaties en voor de vierde, Kwadraad, is hij nu beheerder van het NMC.

Ook in zijn vrije tijd werkte hij met jongeren, vooral in Oosterwei, waar twintig jaar terug een groot probleem was met hangjongeren. Twee dikke plakboeken getuigen van de vele activiteiten die hij organiseerde: van voetbaltoernooien tot schoonmaakacties die hij met de jongens hield. Hij hield ook hen voor: ‘als je iets wil, moet je niet opgeven’. Vol trots wijst hij op een groepsfoto de jongens aan, die een cursus goed gedrag volgden. Slechts een enkeling is tot zijn spijt niet goed terecht gekomen.

Racisme geen kans geven

“Nederland geeft kans aan iedereen, dat heb ik in die 43 jaar ervaren. Natuurlijk is er ook racisme, maar daar moet je geen kans aan geven. Trek het je niet aan, ga niet rellen of boos worden. Maar geef mensen tijd om de emotie eruit te halen en laat zien wat je waard bent. Veel racisten die ik heb meegemaakt als Janmaat, Fortuyn en Verdonk zijn trouwens alweer weg!”

Talbi kreeg in Oosterwei hulp van de daar toen actieve pensionado Melchior Verstegen, die hem wegwijs maakte in subsidieland. “Ik was van het praktische, hij van de financiële verslagen, de administratie; zaken waar ik juist weer moeite mee had.” Destijds kreeg elke wijk drie euro per inwoner, inmiddels is er GoudApot waar Mimoun een beroep op doet voor zijn vrijwilligersactiviteiten. Hij vindt GoudApot een geweldig initiatief, al vraagt hij zich soms wel af waarom een activiteit, die een halve dag duurt, 20-duizend euro vraagt, én krijgt. “Zoveel geld is helemaal niet nodig. Ik zou graag een wijkfeest in De Bühne geven en dat kan echt voor een paar duizend euro.”

Met het geld dat hij krijgt, koopt hij onder meer kleine prijzen zoals pennen en schriften. “Het is leuk als je kinderen blij kunt maken en tegelijkertijd iets kan vertellen. We doen bijna elke zondag wat; vaak sport of een bbq. Er zijn vier ouders, net als ik vrijwilligers, die bijna altijd helpen.” Samen lopen ze ook extra rondjes door de wijk op ‘gevoelige dagen’ als oud en nieuw en tijdens de Ramadan.

Plannen

“Laatst sprak ik met de kinderen over hun ideeën en toen zei een van hen: “Ik zou graag mijn fiets zelf willen maken als die kapot is.” Dat vond ik een leuk idee, dus dat wordt mijn volgende activiteit: met een groep kinderen 1 keer per week gaan we de fietsen nakijken en zo leren de kinderen hun fietsen maken.” En als het aan Mimoun Talbi ligt, wordt De Bühne een wijkcentrum net als het Nelson Mandela Centrum, met mogelijkheden voor alle wijkbewoners.

En ja, hij heeft ook nog voldoende tijd over voor zijn eigen gezin met 6 kinderen, met wie hij inmiddels alweer 19 jaar in Achterwillens woont. Hij woont hier niet tegen zijn zin, maar als het kon ging hij terug naar Oosterwei: “Ik woonde hier in mijn jeugd heel fijn en werk er natuurlijk”. Terug naar Marokko ziet hij zich voorlopig niet gaan: hij heeft nog een dochter van 8. “Misschien later, als ik met pensioen ben”, lacht hij. Daarnaast voelt Talbi zich meer Gouwenaar dan andere, in Nederland geboren, stadgenoten.

Trots op lintje

De dag dat hij het lintje kreeg, zal hij nooit vergeten: eerst de burgemeester aan de telefoon en daarna collega's aan de voordeur met bloemen en taart. Toen hij samen met de andere onderscheiden Gouwenaars in de Schouwburg de versierselen opgespeld kreeg door burgemeester Verhoeven, had Mimoun ook een presentje voor de burgervader: een boekje met verslagen en foto's van alle activiteiten die hij organiseerde. (foto)